

[Gideon.]

Allerede i april 1955 anmodede hun om hjælp efter forsorgslovens § 281, der indeholder reglerne om hjælp til indkaldtes familier. I den anledning foretog socialudvalget i den pågældende købstad en nærmere undersøgelse af familiens økonomiske forhold og konstaterede, at hele formuen var brugt. Særlig hæftede man sig ved, at 18 500 kr. var gået til udbetaling på en ejendom og et beløb på godt 17 000 kr. til forbrug, som der ikke kunne gøres rede for; deraf var de 8 000 kr. forbrugt i de sidste, jeg tror, det var 2-3 måneder. Efter disse oplysninger afslog socialudvalget at yde hjælpen efter § 281, men da familien var i trang, var det nødvendigt, at den fik hjælp, og denne hjælp blev så ydet som almindelig kommunehjælp. Den stilling, socialudvalget havde indtaget, blev tiltrådt af Maribo amt. Imidlertid desavouerede socialministeriet både socialudvalg og amt og meddelte kort og godt, at man „efter det foreliggende“ ikke havde haft hjemmel til at nægte hjælp efter § 281.

Da jeg her i tinget rejste denne sag, svarede den højtærede justitsminister på den fraværende socialministers vegne, at socialministeriet ville have opmærksomheden henvendt på spørgsmålet om muligheden for at gennemføre en ændring. Jeg tillader mig nu at spørge den højtærede socialminister, hvorledes det går med de pågældende overvejelser, og hvilket resultat man er kommet til.

Endelig har jeg et spørgsmål til den højtærede justitsminister. Også om det gælder det, at jeg tidligere har rejst den pågældende sag. Det skete den 24. marts 1954 og findes i Folketingstidende 1953-54, sp. 4468 ff. Spørgsmålet drejede sig om søsager, hvor forholdet er det, at underretterne uden for København i sådanne sager tiltrædes af to søkyndige mænd; men når der så bliver appelleret til landsretten og sagen kommer til behandling dér, sker behandlingen og pådømmelsen udelukkende af juridiske dommere. Det føles af de pågældende som noget af en urimelighed, og spørgsmålet, jeg stillede, var derfor, om der ikke kunne gennemføres en ændring heri, således at disse sager under appel til landsretten behandles under tilsvarende sagkyndig medvirken.

Den højtærede justitsminister svarede dengang, at man i justitsministeriet overvejede dette spørgsmål, men at disse overvejelser endnu ikke var tilendebragt. Jeg tillader mig derfor, da der nu er gået henved et par år, at spørge den højtærede justitsminister, på hvilket stadium disse overvejelser nu befinder sig.

Hvidberg: I finanslovdebatten i fjor var der en bestemt sag, som gav mig anledning til nogle videre bertagninger om folkekirkens stilling i det danske folk i disse tider. Jeg skal ikke i år vende tilbage hertil, men jeg ville gerne have lov til at fremdrage en enkelt sag, som ganske vist ikke er stor, men som alligevel beskæftiger mange mennesker her i landet, og som man ofte hører om, og i anledning af hvilken der ofte sker henvendelse til mig. Måske vil det vække undren, at den bliver fremdraget her i folketinget, men berettigelsen, ja, nødvendigheden heraf vil forhåbentlig fremgå af mit indlæg.

Det drejer sig om et årelangt angreb på, ja, man kan vist godt sige et årelangt forsøg på en underminering af folkekirken. Da nu dette foretagende i sin tid grundlagdes af solide, socialdemokratiske partifolk og siden har været fulgt op af adskillige socialdemokratiske partifæller, mener jeg, der kunne være grund til nu, da vi har en socialdemokratisk kirkeminister, som sidste år gav udtryk for sin store glæde over vor folkekirke, og som til stadighed udviser megen aktivitet, at bede ministeren om at øve en indsats blandt sine egne partifæller imod det antifolkekirkelige foretagende, som jeg her skal omtale, og under alle omstændigheder at tage de urimeligheder, der knytter sig til foretagendet, op til overvejelse.

Jeg sigter her til den såkaldte „borgerlige konfirmation“, som vi jo bliver mindet om to gange om året i radioen. Man kan naturligvis sige, at der jo er religionsfrihed her i landet, og at det drejer sig om en privat forening, så at sagen ikke kommer folketinget ved. Men ved nærmere eftertanke lader denne påstand sig ikke opretholde. Det drejer sig her på den ene side om et foretagende, hvis formål er direkte fjendsk mod folkekirken, og som rækker langt videre end til konfirmationen, på den anden